

det euroatlantiske områdes sikkerhed og stabilitet.«

Jeg synes, at udenrigsministeren fortjener ros for sin åbenhjertighed. Der er fra nu af ingen afgrænsning. Der er noget, der er naturligt, men der er netop ingen afgrænsning. NATO er dermed en ganske anden organisation end den, der er beskrevet i Atlantpagten, og konsekvenserne tror jeg vil vise sig at være kolossale.

En anden stor ændring drejer sig om FN's rolle. Det nye er, at alliancen fra nu af kan gå i gang uden et egentligt mandat, selv om det er at foretrække. Det vil blive afgjort fra gang til gang, og der skal være konsensus.

Det var i øvrigt ønsket fra senator Roth fra NATO-parlamentarikernes forsamling, at man ikke længere var undergivet det, han betegnede som kunstige begrænsninger forstået som FN-mandater i NATO's operationsmuligheder.

Topmødet betyder altså på de to afgørende lakmusprøver, at vi er på vej fra den orden, som FN som konfliktløser fik tildelt efter den anden verdenskrig med Folkeforbundets fallit, til en situation med øget selvtægt.

Det, man så – specielt set i lyset af den aktuelle konflikt – må spørge om med hensyn til den nye linje, er, om vi her efter knap 50 dage er ved et punkt i Kosovokonflikten – Balkankonflikten er jo den første afprøvning på den nye linje, den, der hedder »uden FN-mandat«, og den, der hedder »uden for området« – hvor det er klogt at konkludere, at det er en linje, man bør anvende i fremtiden. Er regeringen kommet så langt, at den synes, succeskriterierne opfyldes i den her aktion?

Hvis ikke man synes det, er det så ikke for tidligt at gøre det til konklusionerne, hvor man er lige midt i en konflikt, som vi har svært ved at se opfylder succeskriterierne? Vi er faktisk af den stik modsatte opfattelse: at afkoblingen af verdenssamfundet på alle måder ikke alene har været med til at forstærke problemerne på Balkan, men også har gjort det sværere både at finde løsninger og svar, der hjælper dem, der betaler prisen for de fatale fejlbeslutninger.

Så drejer forespørgslen sig i øvrigt om, hvad regeringen vil gøre i forhold til topmødet i juni i Köln. Jeg vil for SF's vedkommende sige, at vi har jo bevæget os – det tror jeg alle partier har – fra den fælles glæde over Murens fald til en situation, hvor modsætningerne er større end på noget tidspunkt efter den kolde krigs ophør.

Derfor er der ikke behov for nye forsvarsmæssige opbygninger i Europa, tværtimod. Det

er ikke nye forsvarsopbygninger, der løser de stigende modsætningsforhold. Tværtimod er EU's chance netop at være en ikkemilitær organisation, der kan spille en stabiliserende rolle, som EU ikke ville kunne spille, hvis man tildele EU den nye militære dimension.

For os er den diskussion, der hedder institutionerne, ikke afgørende. Det er af både udenrigsministeren og statsministeren tidligere blevet gjort til et afgørende punkt, om det ligger i WEU eller EU. Det er ikke den institutionelle ramme, der er afgørende for SF. Det er det substantielle indhold, nemlig diskussionen om, hvorvidt EU i stigende grad i stedet for økonomisk sikkerhedspolitik skal føre militær sikkerhedspolitik. Det er dér, vandene skiller.

Det er også derfor, at diskussionen om forsvarsforbeholdet er uendelig aktuelt. Den klares ikke ved at tage en diskussion om den institutionelle ramme. Det var det substantielle, der var det afgørende ved det danske forbehold.

Jeg skal derfor fra SF's side foreslå følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget konstaterer, at der i Europa er behov for en ny, ikkemilitær sikkerhedspolitik, opfordrer Folketinget regeringen til at modarbejde alle forslag om en militarisering af EU-samarbejdet.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 85)

Anden næstformand (Henning Grove):

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Også dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

En tendens er i gang. Det er nu ikke alene FN, som skal kunne bestemme sig for et militært indgreb; det er også NATO-landene alene. Næh, nu er det heller ikke alene NATO-landene, som skal kunne bestemme, at man ønsker et militært indgreb, hvis det står til regeringen og flertallet her i Folketinget; nu er det også EU. Vi taler om stadig snævrere fora, hvor det efter flertallets opfattelse er acceptabelt, at man beslutter sig for en militær indgriben i andre lande.

Regeringen kan under denne her forespørgselsdebat, vi har i dag, ikke fortælle os om slutresultatet. Det siger jo næsten også sig selv. Men regeringen kan forholde sig til denne her